

F. t. l. vedr. konkurs m. v.

en del af den indtjente løn først forfalder nogen tid efter arbejdets udførelse. Ved akkordarbejde er det således i en række fag meget almindeligt, at den løn, som løbende udbetales, kun udgør et a conto beløb. Den resterende del af tilgodehavendet udbetales først, når arbejdet er afsluttet, hvilket godt kan tage op til 1 år, undertiden mere. For tantième og gratiale gælder det endvidere, at vederlag af denne art normalt først forfalder, når årsregnskabet er afsluttet, d. v. s. ofte adskillige måneder efter udløbet af den periode, hvor kravet er indtjent. For at sikre, at arbejdstagerne kan opnå dækning i de nævnte tilfælde, foreslås det, at den tidsmæssige afgrænsning knyttes til forfaldstiden.

Efter at være blevet gjort bekendt med de fremkomne udtalelser, har konkurslovsudvalget meddelt, at man ikke vil udtale sig imod, at tidsfristen knyttes til forfaldstiden i stedet for indtjeningstiden. For så vidt angår længden af tidsfristen har udvalget principielt fastholdt sit forslag om en 3 måneders frist, men har dog udtalt, at intet afgørende taler imod en vis forlængelse af fristen, f. eks. til 4 eller 6 måneder.

På baggrund af det anførte har man i lovforslaget knyttet tidsfristen til forfaldstiden.

For så vidt angår længden af tidsfristen kan det efter justitsministeriets mening ikke afvises, at udvalgets forslag om indskrænkning af fristen til 3 måneder i visse tilfælde vil kunne medføre, at lønkravene ikke vil være tilstrækkeligt sikrede. På den anden side er det næppe påkrævet at udstrække tidsfristen så langt som det er tilfældet efter den gældende regel. Det forekommer formentlig sjældent, at der gives henstand med lønudbetaling over et tidsrum af 1 år, og man kan ikke se bort fra, at henstanden, hvis den faktisk udstrækkes over så lang en periode, kan få karakter af en kreditydelse, som ikke bør dækkes forud for skyldnerens øvrige kreditorer.

Det foreslås derfor at fastsætte fristen til 6 måneder. Man opnår herved en rimelig balance mellem på den ene side ønsket om sikring af lønkravene og på den anden side ønsket om at undgå, at fortrinsretten udstrækkes længere end nødvendigt.

Til stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen må ses i sammenhæng med de gældende regler om krav på erstatning i anledning af arbejdsforholdets afbrydelse.

Regler om størrelsen af denne erstatning findes bl. a. i funktionærloven. Efter denne lovs § 3, stk. 1, skal arbejdsgiveren, hvis funktionæren efter lovens § 2 har krav på højst 3 måneders opsigelsesvarsel, udrede erstatning svarende til lønnen indtil det tidspunkt, til hvilket den ansatte lovligt kunne

være opsagt; medmindre almindelige erstatningsregler medfører større ansvar. Hvis funktionæren har krav på mere end 3 måneders varsel, skal erstatningen efter § 3, stk. 2, fastsættes efter almindelige erstatningsregler; dog har funktionæren mindst krav på erstatning, svarende til lønnen indtil fratræden med 3 måneders varsel.

Efter funktionærlovens § 3, stk. 5, er funktionærens krav på erstatning for afbrydelse af arbejdsforholdet privilegerede i tilfælde af konkurs.

Konkurslovsudvalget har foreslået, at fortrinsretten for erstatningskrav begrænses til højst 3 måneders løn, og at fortrinsretten ikke skal omfatte den del af kravet, der modsvares af fortjeneste ved andet arbejde i det pågældende tidsrum, jfr. lovudkastets § 33, stk. 2, 1. led og stk. 3, og betænkningen s. 33-34.

Udvalgets forslag medfører, at den del af funktionærens krav i henhold til funktionærlovens § 3, som ikke opfylder betingelserne for at opnå fortrinsret, kun kan gøres gældende som simpelt krav på lige fod med de øvrige fordringer mod skyldneren.

Også på dette punkt er udvalgets forslag blevet kritiseret af visse af de faglige organisationer. Man har således fremhævet, at der hidtil har været overensstemmelse mellem funktionærlovens og konkurslovgivningens regler, idet funktionærerne har haft fortrinsret for hele det krav, som de kunne rejse efter funktionærloven, og at forslaget derfor betyder en væsentlig forringelse af funktionærernes retsbeskyttelse.

Hvad særlig angår begrænsningen af fortrinsretten til 3 måneders løn, har man anført, at erstatning for tab, der overstiger 3 måneders løn, allerede efter funktionærlovens § 3, stk. 2, er betinget af, at funktionæren ikke har opnået beskæftigelse andetsteds, og at udvalgets forslag derfor navnlig vil ramme ældre funktionærer, der har vanskeligt ved at skaffe sig andet arbejde og som derfor i særlig grad har behov for beskyttelse.

Med hensyn til reglen om afkortning for anden indtægt, har man henvist til, at man gennem reglerne i funktionærloven har ønsket at sikre funktionærerne en vis minimumserstatning uden dokumentation for tab, og at denne sikring forringes afgørende, hvis den del af kravet, som modsvares af anden indtægt, kun kan gøres gældende som simpelt krav.

De pågældende organisationer har endvidere peget på, at afkortningsreglen vil kunne give anledning til betydelige praktiske vanskeligheder. Reglen vil medføre, at konkursboet for alle funktionærers vedkommende må skaffe sig oplyst, om funktionærerne har fået anden ansættelse eller har haft